

domstolens praksis, og som således vil kunne påvirkes af den almindelige retsfølelse.

Bestemmelsen i § 22 medfører endvidere, at der ud over tilfælde, hvor hensynet til statens sikkerhed gør det påkrævet, kan ske udvisning, såfremt udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 6 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter.

Det kræves dog herudover, at udlændingen efter en selvstændig bedømmelse af den idømte straf samt arten eller grovheden af den begåede kriminalitet ikke findes at burde forblive her i landet. Udvisning efter denne bestemmelse kræver således en konkret vurdering af samtlige omstændigheder i forbindelse med den pågældende forbrydelse.

Bestemmelsen i ændringsforslag nr. 22 svarer til mindretalsforslaget i betænkning nr. 968/82.

Bestemmelserne i ændringsforslag nr. 24 og nr. 27 angår udvisning af udlændinge, som ikke har boet her i landet i mere end 4 år. Det skal særlig fremhæves, at bestemmelsen i § 23, nr. 2, om udvisning på retshåndhævelsesgrundlag er udformet således, at den pågældende skal have begået en lovovertrædelse, som kan medføre fængsel i 2 år eller derover, dog således, at hvis den pågældende med lovligt ophold har haft bopæl her i landet i mere end 2 år, skal denne være idømt en ubetinget straf af mindst 1 års fængsel.

Bestemmelsen i § 23, nr. 3, omhandler tilfælde, hvor der foreligger gentagelsesrisiko. Bestemmelsen vedrører alene udlændinge, der med lovligt ophold har fast bopæl her i landet. I disse tilfælde kræves det, at udlændingen idømmes højere straf end hæfte. Anvendelsen af begrebet »fast bopæl« indebærer, at denne bestemmelse ikke omfatter personer, der f.eks. vagabonderer. Der stilles ikke krav om, at udlændingen befinder sig her i landet med henblik på varigt ophold, og også udenlandske studerende vil således kunne være omfattet af bestemmelsen, såfremt de kan siges at have fast bopæl, hvilket f.eks. kan forekomme ved ikke helt kortvarige studier.

Bestemmelsen i § 23, nr. 4, omhandler personer uden fast bopæl her i landet, og sådanne personer kan efter bestemmelsen udvises, såfremt de idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf for en lovovertrædelse, der kan medføre højere straf end hæfte.

Bestemmelsen i § 24, stk. 2, indebærer, at reglerne om udvisning på grund af alkoholmisbrug eller ulovlig brug af euforiserende stoffer begrænses, således at udvisning ikke vil kunne ske, hvis udlændingen har boet her i landet i længere tid end det sidste år.

Det forudsættes i øvrigt, at der i forbindelse med udvisningsreglerne anlægges en proportionalitetsbetragtning mellem på den ene side det udvisningsbegrundende forhold og på den anden side afgørelsen af, om udvisning skal finde sted og i givet fald, hvilken længde et udrejseforbud skal have.

Til nr. 23

Som det fremgår af bemærkningerne til nr. 19, vender mindretallet sig mod filosofien om, at udvisning af udlændinge skal tage udgangspunkt i den såkaldte »trappestigemodel«, der bygger på, at jo længere ophold, jo værre kriminalitet, des større risiko for udvisning.

På den anden side ønsker mindretallet ikke at åbne op for, at Danmark bliver et land, hvor det er nemt at rejse hen for at begå kriminalitet. 2 års grænsen findes at være en rimelig grænse for vurdering af en udlændings tilknytningsforhold til Danmark, hvilket bekræftes af de oversigter, der er udarbejdet over udvisninger og gennem samtaler med indvandrene.

Selv med en 2 års grænse ønsker mindretallet dog at præcisere, at udvisning ikke kan finde sted på grund af mindre lovovertrædelser, men forudsætter, at der er tale om lovovertrædelser af en vis grovhed, og derudover, at der er bestemte grunde til at antage, at udlændinge fortsat vil begå lovovertrædelser her i landet.

Med vedtagelse af ændringsforslagene 19 og 23 vil der være skabt en positiv start på en human indvandrerpolitik, samtidig med at administration og domstole vil blive sparet for en mængde ressourcekrævende, skønmæssige afgørelser.

Til nr. 26

Ændringsforslaget er en konsekvens af ændringsforslag nr. 19 og 23.

Til nr. 28-30